

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/168/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212211069
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2212211069.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: UniCredit Leasing Slovakia, a.s., Bratislava, Plynárska 7/A, zast. advokátom: JUDr. Milan Malata, Bratislava, Prievozská 4/B, proti žalovanej: Q. E., nar. XX. C. XXXX, bytom T. R. XXX, zast. advokátom: JUDr. Peter Matejov, Nitra, Hollého 12, o 2.748,26 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 17. februára 2014 č. k. 10C/8/2013-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi „sumu vo výške“ (?) 1.194,53 eur s 9%-ným ročným úrokom z omeškania od 11. marca 2010 do zaplatenia do 3 dní (nadbytočne aj „od právoplatnosti tohto rozsudku“); II. vo zvyšku (v časti rozdielu medzi žalobou požadovanou sumou na tzv. istine a tou prisúdenou, čiže čo do 1.553,73 eur, ako aj v časti úrokov z omeškania majúcej patriť z takejto časti istiny) zamietol žalobu a III. vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 1 ods. 1 a 3, § 2 ods. 1 písm. a/, b/ a g/ a ods. 3 bližšie neidentifikovaného zákona o ochrane spotrebiteľa (inak zákona č. 250/2007 Z. z.), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 - 3 rovnako bližšie neidentifikovaného zákona o spotrebiteľských úveroch (tu zákona č. 258/2001 Z. z.); § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k/ a ods. 5, § 54 ods. 1 a 2, § 101, § 106 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 a § 544 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 ods. 1 nariadenia vlády „t. 586/208“ (?), tu evidentne správne „č. 586/2008 Z. z., keďže v roku 2008 nášho letopočtu neexistovala nielen Zbierka zákonov Slovenskej republiky, vzniknúvšia až v roku 1993, ale ani Slovenská republika ako taká a aj v prípade správne označeného nariadenia ide iba o jednu z novelizácií pôvodného nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., slúžiaceho na vykonanie O. z.) a čl. 1 ods. 1, čl. 2 písm. a/ - c/, čl. 3 ods. 1 a ods. 2 vety prvej a štvrtej, čl. 4 ods. 1 a 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a bodom 1 písm. e/ prílohy Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“). Vecne mal za to, že bolo preukázaným uzavretie (13. augusta 2007) kúpnej/leasingovej zmluvy účastníčok č. 80901290 s predmetom tvoreným osobným motorovým vozidlom zn. Renault Thalia aj obsah viacerých zmluvných dojednaní z takejto zmluvy a protokolov k nej, časť pohľadávky na istine vo výške 1.553,73 eur však bola pre podanie žaloby 9. júla 2012 a kúpnu zmluvu z 2. decembra 2009 (?) premlčanou a po vznesení príslušnej námietky tu právo priznať nešlo. V ďalšom (pokiaľ šlo o čiastočné vyhovieť žalobe) sa potom obmedzil len na konštatovanie, že (citované z odôvodnenia) „nakoľko odporkyňa“ (ani v tejto veci totiž nebolo učené zadost' požiadavke na výrazivo zodpovedajúce tzv. sporovému konaniu, ktorým v tejto konkrétnej veci so zreteľom k nasmerovaniu žaloby akciovej spoločnosti voči fyzickej osobe ženského pohlavia mala byť v súlade s ust. § 79 ods. 1 a § 90 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“, trojica výrazov žalobkyňa, žalovaná a žaloba) „neuhradila zvyšok spornej istiny a to nedoplatky splátky za obdobie ktoré sú uvedené v odôvodnení predmetného rozsudku“ (?). Napokon rozhodnutie o trovách konania

odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne iba poznámkami o žalobkyňou požadovanej a tejto prisúdenej sume a tým, že rozhodol, ako rozhodol.

Proti tomuto rozsudku len čo do čiastočného vyhovenia žalobe a trov konania včas odvolanie iba žalovaná s návrhom na zmenu rozsudku zamietnutím žaloby aj tam, kde tak neurobil už súd prvého stupňa (ako aj na priznanie náhrady trov konania pred súdmi oboch stupňov jej - rozumej odvolateľke). Namietala nevyvodením z vykonaných dôkazov správnych skutkových zistení a tiež nesprávnym právnym posúdením veci (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O. s. p.), keď súd prvého stupňa jednak riadne neodôvodnil svoj čiastkový záver o dôvodnosti žaloby v časti 1.194,53 eur, nedošlo tu k vysporiadaniu sa s námietkou scudzenia predmetu leasingu žalobkyňou za cenu neprimeranú veku, stavu a vybaveniu daného vozidla a žalobkyňa vo vzťahu k viacerým aspektom práva uplatneného žalobou neunesla dôkazné bremeno (najmä na preukázanie skutočnej trhovej ceny vozidla v čase jeho predaja znaleckým posudkom majúcim sa predložiť na výzvu súdu, ktorý žalobkyňa nepredložila).

Žalobkyňa odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania žalovanej, teda len vo výslovne napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej a rovnako napadnutej časti trov konania (keď zamietnutie žaloby by bola subjektívne oprávnená napadnúť len žalobkyňa, ktorá tak neurobila a rozhodnutie o trovách konania malo i povahu rozhodnutia závislého na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, popri tom však najmä so zreteľom k neposkytnutiu /okresným súdom/ dostatočne zrozumiteľných odpovedí na odvolaním akcentované otázky nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou) a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutých častiach nemožno považovať za vecne správny.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 alebo z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s práve uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné

zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyodené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia prípadných riadnych alebo i mimoriadnych opravných prostriedkov) a výskyt takejto vady zakladá sám osebe nielen dôvod odvolania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale tiež nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným druhým z takýchto ustanovení.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmyslupnej) diskusie fakt, že vyššie priblíženou vadou boli postihnuté i obe rozhodnutia pojaté do napádaného rozsudku v prejednávanvej veci, otázku správnosti ktorých urobila predmetom odvolacieho konania žalovaná.

Súd prvého stupňa sa totiž aj v tejto veci dopustil prakticky toho istého pochybenia, ako v iných jeho tunajším súdom už v minulosti prejednaných veciach (o. i. vo veciach vedených súdom prvého stupňa pod sp. zn. 7C/4/2012, 7C/51/2012 a 10C/164/2011 a Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 10Co/148/2012, 10Co/95/2013 a 10Co/169/2014), teda toho, že do odôvodnenia svojho rozsudku obrazne nasypal celé priehrstie ustanovení právnych predpisov bez toho, aby tieto uspokojivým spôsobom nevyložil a najmä riadne (konkrétne) aplikoval na prejednávanú vec. Pominúc na tomto mieste priamu neaplikovateľnosť smernice však ďaleko podstatnejší dopad na možné úvahy odvolacieho súdu o tom, či rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach je správnym alebo naopak nesprávnym však malo to, že odôvodnenie rozsudku v častiach dotknutých odvolaním neobsahovalo prakticky nič viac než to, na čo bolo už poukázané vyššie (v rámci rekapitulácie dôvodov použitých súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia). Oproti rozhodnutiu o zvyškovom zamietnutí žaloby, argumentačne podporenému konštatovaním premlčania práva, vznesenia príslušnej námietky a časovými „súradnicami“ uplatnenia práva, umožňujúcimi záver o premlčaní buď prijať alebo s ním nesúhlasiť, totiž vyhovie žalobe nebolo odôvodnené ničím iným, než tým, čo bolo zrejmé od začatia konania a síce, že žalovaná žalobkyni žalobou požadovanú sumu nezaplatila, avšak preto, že táto bola (a podľa obsahu odôvodnenia rozsudku i v čase jeho vydania ostala) spornou. Žalovaná preto odôvodnene namietala, že sa súd prvého stupňa časťou odôvodnenia rozsudku, viažúcou sa k odvolaním spochybneným výrokom, vôbec nevysporiadal s viacerými jej námietkami špecifickými pre túto konkrétnu vec, týkajúcimi sa veci samej (teda vecnej opodstatnenosti požiadaviek žalobkyne), nech aj žalovanej možno vytknúť, že z výskytu takejto vady nevyvodila tiež požiadavku na adekvátny spôsob rozhodnutia v odvolacom konaní. To obdobne platilo u rozhodnutia o trovách konania, kde súd prvého stupňa nezaujal stanovisko k tomu, prečo z oboch alternatív rozhodovania predpokladaného ustanovením § 142 ods. 2 O. s. p. uprednostnil tú druhú a naopak použitie argumentu o pomere medzi sumou uplatnenou žalobou a sumou žalobkyni prisúdenou bolo niečím, čo správnosť rozhodnutia v takejto časti skôr podkopávalo, než aby ju podporilo (nakoľko 1.194,53 eur je len 43,46% z požadovaných 2.748,26 eur, výsledkom konania pri zachovaní spôsobu rozhodnutia predpokladaného napádaným rozsudkom by tak mal byť prevažný čistý úspech žalovanej v rozsahu 13,08% /56,54% úspechu žalovanej - 43,46% úspechu žalobkyne/, teda s vyššou než nepatrnou prevahou úspechu jednej strany sporu nad jej neúspechom a vyslovenie nedostatku práva žiadnej z účastníčok konania na náhradu jeho trov za takejto situácie bolo skôr pokusom súdu prvého stupňa uniknúť pred povinnosťou vypočítať úspech tej-ktorej účastníčky a aj príslušný podiel, v ktorom by jej mala patriť náhrada trov konania). Šlo tu tak o doslova ukážkový príklad nepreskúmateľnosti rozsudku pre nedostatok dôvodov, v minulosti zakladajúcej samostatný zrušovací dôvod (podľa § 221 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2015 vrátane) a dnes podraditeľnej pod postupy súdu odnímajúce účastníkom reálnu možnosť konať pred súdom (podľa už vyššie citovaného ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. v znení platnom a účinnom od 1. septembra 2005, v tejto súv. pre prípad záujmu por. i zákon č. 341/2005 Z. z.).

Odvolaciemu súdu preto neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníčok konania na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov, dostatočne konkrétne právne posúdenie veci i v tomto stupni a do tretice tiež vypravenie rozhodnutia majúceho konanie skončiť odôvodnením zodpovedajúcim úprave v ust. § 157 ods. 2 O. s. p.) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach podľa § 221 ods. 1

písm. f/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v prípade potreby a aj v závislosti na prípadnej ďalšej procesnej aktivite účastníčok doplniť dokazovanie, podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť výsledky celého konania a až následne opätovne rozhodnúť o veci v časti, v ktorej táto ostala predmetom konania, o trovách konania a tiež o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 a 4 O. s. p.), to samozrejme i s vypravením nového rozhodnutia aj odôvodnením obsahujúcim patričné odpovede na všetky významné otázky.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.